

Joke Reijnders
met illustraties van Joeri van den Anker

Stamppot boerenkool

een kerstverhaal

delubas

Weet je al wat je met kerst gaat koken, pap?’ vraagt Dylan. ‘Het wordt vast iets heel anders dan anders, door onze verhuizing en zo.’

Papa schudt zijn hoofd. ‘Ik weet het nog niet.’

Hij haalt het plastic van een pizza en schuift die in de oven.

‘Iets met ijs misschien?’ bedenkt Dylan hoopvol. Ijs zou lekker zijn. Vorig jaar had papa een enorme ijstaart gemaakt, met sterretjes erop en veel ananas en slagroom. Papa kan ontzettend goed koken, als hij er zin in heeft. Maar vandaag heeft hij dat niet. Vandaag eten ze pizza van de supermarkt.

Papa heeft blijkbaar al een paar dagen geen zin om te koken. Gisteren aten ze een suffe voorverpakte salade. En de dag ervoor had hij wat gehaald bij een Chinees restaurant in de buurt.

‘Ik heb nog niet over het eten nagedacht,’ zegt papa kortaf.

‘Maar het wordt toch wel iets lekkers, pap?’ vraagt Emma bezorgd. ‘Kerst is al over een paar dagen. En je hebt nog niet eens boodschappen gehaald!’

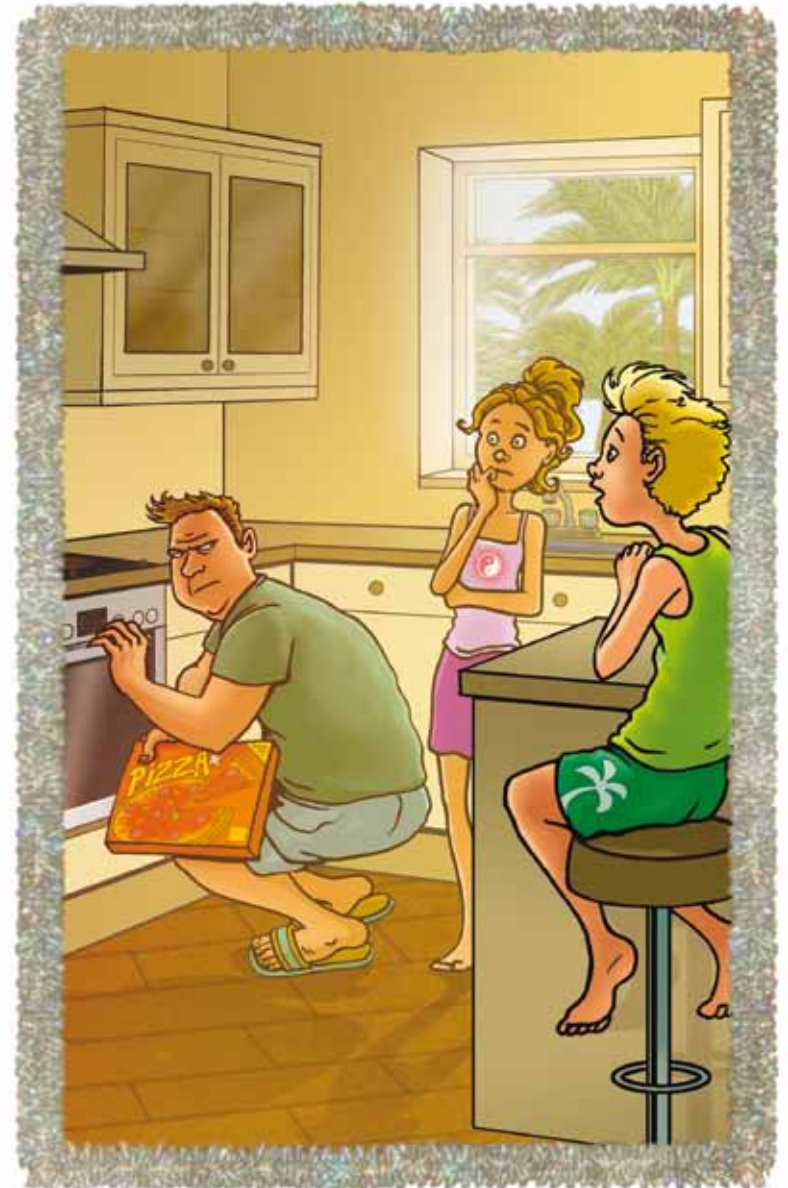
Papa doet het deurtje van de oven met een klap dicht. ‘Zeur toch niet zo over dat eten!’ Hij zet de kookwekker en loopt met grote stappen de keuken uit.

‘Nou ja!’ zegt Emma verontwaardigd. ‘Waar heeft hij last van?’

Dylan haalt zijn schouders op. ‘Geen idee.’

Dylan loopt naar de woonkamer. Papa is er niet. Mama ook niet. Dan opent hij de terrasdeuren en gaat naar buiten. Mama ligt in haar bikini op een stoel bij het zwembad. Ze leest een boek.

Dylan, Emma en hun ouders wonen nu een half jaar in Florida. Dat is een staat in Amerika, aan de andere kant van de oceaan. Ze blijven hier drie jaar wonen, omdat papa’s bedrijf hem hiernaartoe heeft gestuurd. In Nederland woonden ze in een gewone straat. Hier in Florida wonen ze ook in een gewone straat. Maar in deze straat heeft ieder huis een zwembad.

Dat is ontzettend handig, want in Florida is het altijd warm. Nu ook. Over een paar dagen is het al Kerstmis, maar Dylan draagt een korte broek. 'Ha, vent,' zegt mama als ze Dylan ziet. Dylan gaat op een andere stoel bij de rand van het zwembad zitten. Emma ploft naast mama neer. 'Wat doen we met kerst?' vraagt Dylan. 'Hoezo?' vraagt mama. 'Nou... het is toch anders dit jaar,' zegt Dylan. 'We wonen ergens anders. En toen dacht ik: misschien vieren we het ook wel anders.' 'Ik heb er eigenlijk nog niet zo over nagedacht,' zegt mama. 'Ik weet in ieder geval zeker dat we geen sneeuw hebben met Kerstmis,' zegt Emma lachend. 'Dit wordt onze eerste kerst in badpak!' 'Dit jaar eten we ook geen stampot boerenkool,' zegt mama. 'Daar is het veel te warm voor.' Dylan grinnikt. In Nederland aten ze met kerst altijd één dag stampot boerenkool. Omdat opa dat zo lekker vindt. 'O ja, dit is ook voor het eerst dat we kerst vieren zonder opa,' zegt Emma. Dylan gaat rechtop zitten. 'Dat is het natuurlijk!' zegt hij. 'Papa mist opa! Daarom is hij zo chagrijnig.' Papa en opa kookten altijd samen met Kerstmis. Eén dag iets heel bijzonders en één dag stampot boerenkool. En nu kan papa niet samen met opa koken. Mama fluist bewonderend. 'Dat heb je goed bedacht,' zegt ze. 'Wat zielig,' zegt Emma. 'Papa mist zijn papa.' 'En opa mist papa,' zegt mama. 'En ons. Ik merkte het aan hem toen ik laatst met hem sprak.' Ze zijn alle drie even stil. 'Ik mis opa ook,' zegt Emma dan. 'Kan opa niet hierheen komen?' vraagt Dylan.

‘Dat is een beetje duur,’ zegt mama. ‘Een vliegreis kost veel geld.’

‘Dan moeten we er iets anders op verzinnen,’ zegt Emma.

‘Ja,’ zegt Dylan. ‘Maar wat?’

Later die dag zit Dylan achter de computer. Er verschijnt een berichtje op het scherm. ‘Emma, kom snel! Opa is online,’ zegt hij.

Hij maakt verbinding met een programma waarmee je met elkaar kunt praten via de computer. Dan verschijnt opa op het scherm. Hij zwaait.

Dylan en Emma zwaaien terug.

‘Als dat mijn allerliefste kleinkinderen niet zijn!’ zegt opa blij. ‘Hoe is het daar?’

‘Goed,’ zegt Emma.

‘Warm,’ zegt Dylan.

‘Hier viel vandaag natte sneeuw,’ zegt opa. ‘Maar misschien is het een beginnetje en krijgen we met Kerstmis een echt pak sneeuw...’

Dylan en Emma kijken elkaar even aan.

Emma staat op en doet de deur van de woonkamer dicht.

‘Opa,’ zegt Dylan dan. ‘We willen iets met je bespreken. Het gaat over Kerstmis...’

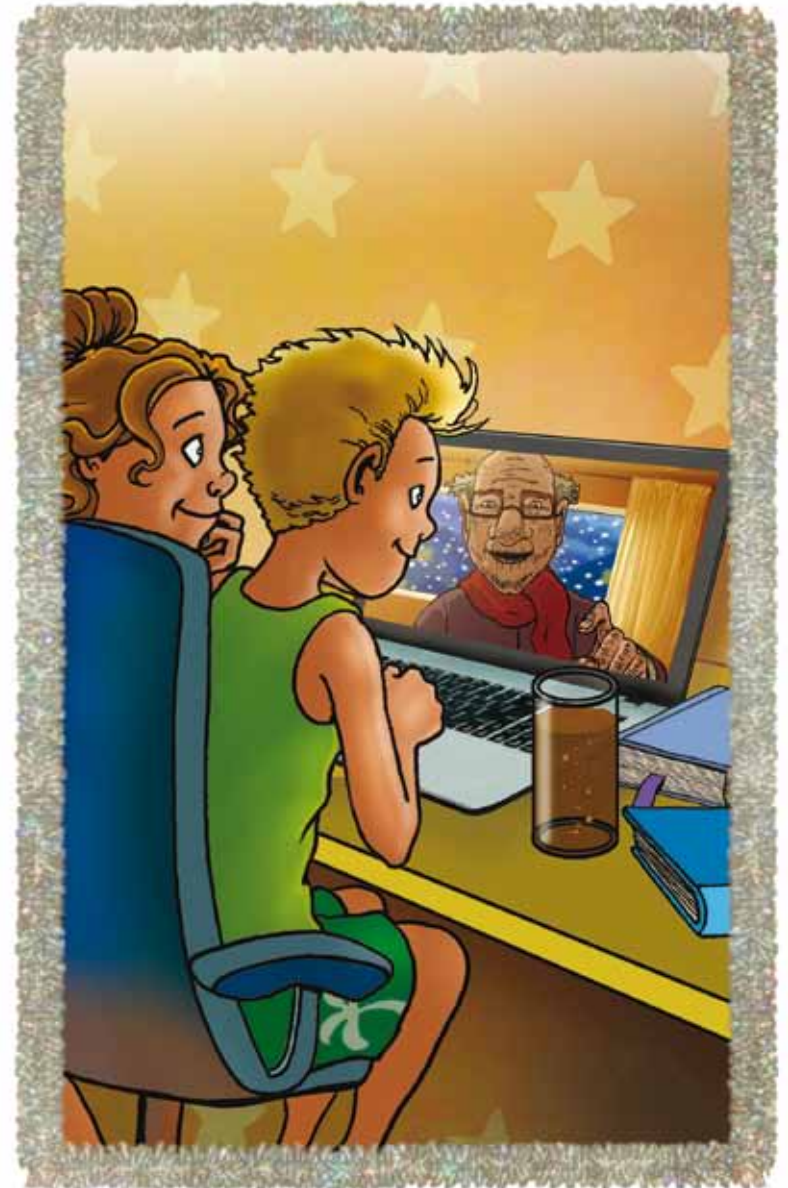
Na afloop van het gesprek gaan Dylan en Emma op zoek naar papa. Hij zit aan zijn bureau te werken.

‘Pap?’ vraagt Emma.

‘Hm?’ doet papa.

‘We willen alleen even zeggen dat je je geen zorgen hoeft te maken over Kerstmis,’ zegt Dylan. ‘Wij weten dat je opa mist.’

Papa kijkt verbaasd. ‘Ja, dat klopt,’ zegt hij dan. ‘Ik mis opa een beetje. En ik vind het ook niet fijn dat opa voor het eerst in zijn eentje kerst moet vieren sinds oma is overleden en wij zijn verhuisd.’

Dylan knikt. Dat begrijpt hij wel.

‘Maar het komt allemaal goed,’ zegt hij. ‘Emma en ik regelen alles. En we gaan koken!’

Papa kijkt verbaasd op. ‘Maar...’ begint hij.

‘Géén vragen!’ zegt Emma streng.

Morgen is het Kerstmis. Dylan zit achter de computer. Hij zoekt op internet naar plaatjes, die hij vervolgens print. In de keuken hoort hij iemand rommelen en heen en weer lopen. Dan komt Emma de woonkamer binnen. Dylan kijkt op.

‘Wat doe jij hier?’ vraagt hij.

Emma rolt met haar ogen. ‘Ik woon hier, weet je nog?’

‘Nee, dat bedoel ik niet,’ zegt Dylan. ‘Ik bedoel: als jij in de kamer bent... wie is er dan in de keuken? Want mama is boven aan het werk.’

Even kijken ze elkaar aan. Dan sprinten ze tegelijk naar de keuken.

Papa staat voor de koelkast, met een zak appels in zijn hand. Zijn hand reikt naar de deur van de koelkast.

‘Néé!’ roept Dylan. Hij rent naar voren en stort zich tussen papa en de koelkast.

Net op tijd.

‘Je hebt het briefje toch gezien?’ zegt Emma. Ze wijst op de deur van de koelkast. Daar hangt een papiertje op, waar met grote letters op staat: ‘Verboden toegang voor papa!’

‘Oeps, sorry!’ zegt papa. ‘Ik had er even niet meer aan gedacht.’

Hij zet de appels op de keukentafel.

‘Daar zorgen wij wel voor,’ zegt Dylan. Hij pakt de appels op en gaat weer voor de koelkast staan.

‘En nu: úit de keuken!’ zegt hij streng.

‘Ja, meneer. Goed, meneer,’ zegt papa met een grinnik.
Ze wachten tot papa de keuken is uitgelopen. Dan legt Dylan de appels in de koelkast.
Emma inspecteert de koelkast nog eens goed. Mooi zo. De boodschappen die ze voor morgen gehaald hebben, liggen nog steeds goed verborgen. Papa heeft ze waarschijnlijk niet gezien.
De rest van de dag zijn Emma en Dylan druk in de weer. Sommige spullen verstoppert ze in een geheime bergplaats onder het bed van Emma. Niemand mag meer in hun kamers komen. Ze smoezen samen en als papa in de buurt komt, gaan ze ergens anders zitten om daar zacht verder te praten.

Dan is het eerste kerstdag. De zon schijnt, het wordt vandaag bijna dertig graden.

Emma en Dylan sturen papa en mama naar buiten. Zij moeten bij het zwembad blijven, maar dat vinden ze met dit weer geen straf.

‘Je mag niet meer binnenkomen, pap,’ zegt Emma.

‘Wat gaan jullie doen?’ vraagt papa nieuwsgierig.

‘Dat is geheim,’ zegt Dylan en hij doet de deur voor papa’s neus dicht.

Om één uur gooien Dylan en Emma de deur naar de eetkamer met een triomfantelijk gebaar voor papa en mama open.

‘Tataáá!’ zegt Emma.

Papa en mama kijken met grote ogen de eetkamer rond. Dylan en Emma hebben die helemaal versierd. Van papier hebben ze sneeuwvlokken geknipt en die overal opgehangen. Aan de muur hangen kerstslingers en foto’s van typisch Nederlandse gebouwen. Dylan heeft wat molens geprint, een foto van de Afsluitdijk en het Muider slot.

‘Mmm... Het ruikt lekker,’ zegt mama.

‘Nou en of! Wat eten we?’ vraagt papa.
‘Boerenkool natuurlijk!’ zegt Dylan. ‘Het is toch Kerstmis?’
‘Dan lijkt het toch nog een beetje op kerst in Nederland,’ zegt Emma.
Dylan tilt het deksel van de schaal op die midden op tafel staat. ‘Alleen zit deze boerenkool in een salade met appel en spekjes.’
Papa slikt een beetje moeilijk en schraapt zijn keel.
‘We hebben zelf boodschappen gedaan. En zelf gekookt,’ zegt Emma trots.
‘Met een beetje hulp van mama.’
‘En jullie hebben de tafel ook zo mooi gedekt,’ zegt papa dan. Zijn stem trilt een beetje.
‘Ja, voor vijf personen!’ zegt Dylan. ‘Net zoals in Nederland.’
Er staan inderdaad vijf borden op tafel. Vier borden staan op de gebruikelijke plaatsen. Maar nu is er een extra bord aan het hoofdeinde van de tafel.
Dylan loopt ernaartoe.
‘Maar...’ begint papa.
Dylan haalt een laptop van de stoel tevoorschijn, die daar verstopt lag. Hij klapt hem open en klikt wat aan.
Emma komt met een stapel boeken aanlopen. Die legt ze op de stoel.
Dylan zet de laptop boven op de stapel boeken, met het scherm naar de eet-tafel gedraaid.
‘Hallo allemaal!’ horen ze dan. ‘Jullie zijn precies op tijd voor het eten. Het is hier zeven uur.’
‘Hoi opa!’ zegt Dylan. Hij draait zich naar papa en zegt: ‘In onze familie vieren we Kerstmis met elkaar. Ook als er een oceaan tussen ons zit.’
Emma legt het tafelkleed over het toetsenbord. Nu is het net alsof opa ook aan tafel zit.
‘En in onze familie eten we met Kerstmis boerenkool!’ zegt Emma.
Opa steekt zijn vork omhoog. Daaraan heeft hij een flink stuk worst geprikt.

‘Zal ik je de mosterd even aangeven, opa?’ vraagt Dylan lachend.
Hij schuift een potje mosterd over de tafel in de richting van de laptop.
Mama lacht.
Dylan kijkt naar papa. Die veegt snel een traan van zijn wang.
Dan loopt papa naar Emma en Dylan. Hij geeft ze allebei een knuffel.
‘Wat een ontzettend goed idee. Dat hebben jullie slim bedacht,’ zegt hij.
Papa gaat aan tafel zitten. Hij proost met zijn glas naar opa.
‘Gelukkig kerstfeest, pa,’ zegt papa tegen opa. Hij knipoogt naar Dylan en Emma.
En dan roepen ze allemaal in koor: ‘Gelukkig kerstfeest!’

© Uitgeverij Delubas, Drunen

www.delubas.nl

Auteur: Joke Reijnders | Illustrator: Joeri van den Anker
Redactie: Anneriek van Heugten | Vormgeving: Carla van Dijk

Alle rechten voorbehouden.

